

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Fasciculus Exercitiorum Et
Considerationum, De Præcipuis Veritatibus Christianæ Fidei Et Sapientiæ -
Ad efformationem Christianæ vitæ, consecutionem salutis æternæ
collectus: & usui accommodatus

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066332

Exerc. 7. De Notitiâ suæ Paupertatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45396

ducantur. Ne ergo Domine tradas me animo irrememorati
 renti, & infrunito: ne finas me ingredi vias superbi & hono
 & ingratitude: non me permittas subintrare sepe, pisc
 tas presumentium de se, & glorientium in Virtutibus
 quasi sua: cum revera sunt nudi, & cæci, & pauperes, fru
 & miserabiles in omnibus operibus suis. Sed in spem
 humilitatis, & in animo contrito suscipias, & co
 serves me semper coram Te: cui semper placuit
 plicium, & humilium deprecatio: quomodo misere
 tur pater filiorum suorum, ita & mei miserere
 qui recordaris figmentum meum, & quia putredo,
 vermis, & pulvis, & nihil sum.

EXERCITIUM VII.

De Notitia sua Paupertatis.

1. **S**tatue te coram te, & descende in aby
 lem tuam nuditatem, mendicitatem, atque
 omnium rerum egestatem.

2. Ad hanc cognoscendam sufficeret quide
 nosse proprium nihil: illud enim est omnis pa
 pertatis fons: imò illud est ipsa pauperies, ab
 lutaque nuditas. Quid enim nudius, quid pa
 perius nihilo? Sed interim separetur hæc paup
 ries à præsentis consideratione: illa autem
 in oculis sit, quæ remansit in nobis, etiam po
 quam ex nihilo conditi, & aliquid effecti,
 que etiam in Homines constituti à creatore
 stro, omniumque largitore Deo sumus.

3. Sumus ergo creati, atque de abyssis ni
 educti: educti autem non in quamcunque
 tremi ordinis creaturam, sed in rationalium,
 telligentium, liberarum, sui, & sibi domini
 tium ordinem sepositi: Homines sumus, & quod
 4. Etis for
 tantis th
 videam
 tem nos
 I.
 hisce or
 egebam
 Dei dor
 mus.
 utilitatis
 ciebam
 participatio
 te, tum
 culpæ,
 inimicit
 2.
 quantum
 gnissim
 hisce ip
 tiosissim

no irreminorati paulò minùs ab Angelis, gloriâ etiam
superb& honore coronati, insuper præpositi bestiis ter-
trare feræ, piscibus maris, volatilibus cæli: Destinati
in Virtuetiam regnis cælestibus, atque beatitudini æter-
paupenæ, fruitionique Divinæ: Ad quod, præter ma-
d in spinxima, plurimaque gratiarum auxiliantium san-
s, & edificantiumque dona, facti sumus in Christo,
placuit DEO Homine participes & consortes Divinæ na-
do miseturæ, atque etiam Personæ: cujus pretiosis me-
niserere ritis, sanguine, & morte facti sumus Filii & he-
outredo, redes Dei, coheredes autem Christi, ut jam non
servi, sed Amici, sed Fratres, sed Filii Dei no-
minemur, & sumus.

4. Quid nobis ad tam sublimen sortem eve-
ctis fortunatius? quid ditius nobis, cumulatiss
tantis thesaurorum Divinæ Gratiaæ abyssiis? Sed
in abyvideamus nihilominùs in istis divitiis paupertate-
em, atqtem nostram.

1. Primùm quidem ex eo, & in eo, quia
et quide hisce omnibus egebamus, & extremè quidem
omnis pa egebamus, neque habere ista, nisi ex merissimo
ries, ab Dei dono (nam ex nullo merito nostro) potera-
quid pa mus. Nullâ ad id obtinendum dignitate, nullo
æc paup utilitatis alicujus, vel possibilis, obtentu sufful-
autem ciebamur. Quin imò ab horum bonorum par-
etiam pa ticipatione arcebamur: tum nihili nostri vilitate,
ffecti, te, tum innatâ nostrî inutilitate, tum originalis
eatore culpæ, atque cum Deo Domino nostro capitalis
s. inimicitiaæ calculo.

2. Deinde tantis jam donis licet dignati,
pyssis ni quantum nihilominùs ijs omnibus, & per indi-
unque gnissima omnia, ingrati existimus? quoties
nalium, hisce ipsis, plerisque certe illorum, iisdemq; pre-
i dominio tiosissimis, ac summè necessariis, attamen, ita

D
i
: 43
II
V

nostris sceleribus exigentibus, spoliati nudatiq[ue] sumus?

3. Præterea, quantis in periculis per singula momenta degimus, ut à tantis bonis excidamus faciente, atque procurante id, assiduâ fraudulentissimorum hostium malignitate ac invidiâ. Hostes nostri tot diaboli spiritûs, tot mundi creaturæ, tot nostrorum sensuum, appetuum, concupiscentiarum, desideriorumque effrenitates, tot cæcitates, stultitiæ, erroresque intellectûs, tot malitiæ Voluntatis, tot vertumnosâ à bono in malum, à malo in pejus mutabilitates, tot occasionum ad ruinam, in quibus, tanquam in mari pisces, fluitamus, & ubi que impingimus, illecebrosæ viscositates, tandemque naturæ nostræ totius, ineluctabiles ad malum, & perditionem declinationes, accipienda. Qui omnes inimici nostri, simul & semper & assiduò, per vitam planè universam, velut conspiratione factâ, nobis insidiantur subdole & vim inferunt manifestè.

4. Accedit ad ista: quod, ut desint hæc omnia, nos in ruinam impellentia, ut etiam nos sumus quàm cautissimi, & circumspectissimi, adhuc tamen ista, Dei nostri propria sunt, & non latenus nostra: adhuc iis possumus exui ex absolutâ Dei potestate, ac Voluntate: adhuc nescimus an in his omnibus perseveraturi simus usque in finem; in quibus perseverantia non cadit in meritum nostrum: & scimus etiam ipsorum Angelorum plurimis, quamvis in ipso cælo jam profutis, fuisse negatum: adhuc ista omnia tantulum nobis virium non conferunt ad standum

eis, jam veluti virtute nostrâ, sine Dei auxiliis, vel ad unicum momenti momentum.

5. Insuper, nos istis omnibus, quæ à Deo habemus, nunquam ex æquo, nunquam dignè respondemus, sed ubique fere mutili, & manci, ac sæpè etiam fraudulentì, furacesque invenimur: per quod nobis ad privationem, subtractionemque eorum viam sternimus, & ad perniciem portam patefacimus.

6. Adde: quòd horum Dei in nos beneficiorum, esto pretiosissimorum, plurimorumque de suo genere: tantatamen sit in nobis revera tenuitas in suâ enitate, si ad alia sibi in eodem genere similia, aliis collata conferantur; ut non nisi tenuissima & prorsus exilissima, penèque nulla existimanda sint: salvâ nihilominus nostra erga Deum pro ipsis gratitudine. Exempli gratia.

Isa. 40. 17.

Omnes gentes coram Deo, dicuntur à Sacrà Scripturâ, esse quasi non sint: totum quoque universum esse dicitur, quasi gutta roris antelucani, quæ præ suâ exilitate aciem oculorum penè effugit: quod si ita est, quantula jam est portio sive Gentium, sive Universi coram Deo; ac per hoc etiam coram ipso se, unus aliquis homuncio? Vita hominis, ad omnium viventium vitam collata, quantula est portio Vitæ? Robur hominis ad omnia alia robusta comparatum, quantula roboris est particula? par esto, de omnibus quæ in uno homine sunt bonis, donisque judicium.

Sap. 11. 23.

7. Sed scilicet in gratiæ donis & coram Deo magni sumus. De quâ re, par præcedenti facta comparatio, facile exilitatem ostendet. Unius hominis Gratia, quàm fortè apud Deum habet,

Gg 4

collata-

D. P. U. R.
ICKI
: 4300
II
V

collata gratis omnium coram Deo gratiosorum
quantula erit portio illarum?

8. Et quis novit nostrum, Odio an Amore
dignus sit Divino? cum nemo penè sit, qui non
sciat se revera odio dignum: revera amore indi-
gnum esse: quando etiam de propitiato peccato
non licet esse sine metu.

9. Quis novit se esse prædestinatorum & elec-
torum, potius quàm reprobatorum unum?

3. Reg. II.

10. Quis scit, quantis, & quibus in occa-
sionibus, locis, temporibus, circumstantiis
sibi ad lapsum pateat ostium: & sæpe aperitur
minimis, ut *Davidi* ab uno ictu oculi adulterium
obvenit: sæpe aperitur ferè ex nullis: quando
ipse sibi homo dux est in ruinam: sæpe etiam ape-
ritur, ex in speciem bonis, quoniam pravum
est cor hominis: uti *Petrum* humilitas putata,
reverentia erga Christum pedes lavantem, per
à parte cum Christo exclusit in æternum: sæpe
etiam ipsæ Gratia, transeunt in occasiones pec-
candi, & pereundi: quoniam peccatum, ut ap-
pareat peccatum, per bonum operatum
mihi mortem, ut fiat supra modum peccatum
peccatum.

11. Quàm multi hominum habent unum
Dei bonum, & millena non habent! alii contra
millena licet habent, unum non habent, finem
quo millena nihil prosunt, sæpe etiam obsunt.

Job. 42. 7.

12. Quanto zelo amici *Job*, defenderunt
æquitatem, & justitiam Dei! & tamen non
locuti rectum coram DEO, quamvis pro Deo.
Multi nimirum Zelum Dei habent: sed non
cundum scientiam, quia zeli scientiam non
habent.

13. Quia

13. Quàm multi gratis à Deo ditantur, at in aliorum potius, quàm in suum ipsorum bonum! Gaudebant Christi discipuli, quod *demonia eis subijcerentur*: prædicant alii coram ipso Christo, quòd in nomine ejus multas Virtutes facerent: at justus Judex respondet, se illos non nisi operarios iniquitatis nosse: ideoque à se in ignem jubet facessere. Apostolis autem non ex dæmonum ejectione, sed ex nominum suorum in cælo descriptione gaudendum esse edicit. Paulus ille par omnibus etiam suprâ modum Apostolis, clamat se absque Charitate nihil, nihil penitùs esse: esto loquatur linguis hominum & Angelorum: esto habeat omnem scientiam, esto Fide montes transferat: esto distribuat omnem substantiam suam in cibos pauperum: esto tradat corpus suum ita ut ardeat. En quanta nostra, in divitiis etiam Gratiarum, residet tamen in nobis pauperies atque nuditas!

14. Quid verò, quòd quantò magis crescunt nobis dona, tantò magis rationes etiam increscunt debitaque donorum? Quid *quòd cui plus datum est, plus requiretur ab eo?* quid quòd potentes potenter tormenta patiuntur? quid quòd dona Dei, debita sunt nostra; & quo majoribus pluribusvè ditamur. Eò magis debitis oneramus, & pauperiores non solum ostendimus, sed etiam reddimus? An non enim quò quis plura debet, si ne minimorum solvendo est, tantò pauperior miseriorque invenitur? Ergo divitiæ nostræ, pauperies nostra sunt, tantò major & onerosior, quanto illæ majores, & ad reddendum difficiliore.

Gg 5

15. Quid

DRUR
icki
: 4301
II
V

15. Quid autem est, aut quis credat, quòd etiam pro iis quæ non accepimus, debitores constitui mur; Si enim illa accepissemus, in malum nostrum accepissemus, at quia non accepimus, ideo non perii mus: quia verò non perii mus, nunquid non debitores constituti sumus? Usque adeò, omnem in partem, aliud nihil quàm miseri, quàm egentes, quàm mendiculi, quàm obæra- rissimi, quàm mulissimi, quàm ipsum nihil, nihi- lumque sumus: adeo ut pauperies nostra, ni- hilumque, ne sublevari quidem aliter possit, nisi ut magis pauper, magis nudum, magis miserabi- le, magis denique nihil fiat.

*Apoc. 3. 17.
& 18.*

5. Et tamen est homo; qui dicit in corde suo, quia dives sum, & locupletatus, & nullius egeo. Deus autem, & ejus Veritas ad illum loquitur; Et ego dico tibi: quia tu es pauper, & nudus, & cæ- cus, & miser, & miserabilis: suadeo tibi emere à me aurum ignitum ut locuples fias. Hoc iudicium est Veritatis, hoc Consilium Sapientiæ. Iudicium quidem; quia omnis qui se putat aliquid esse, cum nihil sit, ipse se seducit tanquam mendax, & in quo Veritas non est: quâ iudice, omnis qui se exaltat, & divitem jactat, humiliatur, & in paupertatem nihilumque redigitur. Consili- um autem: quia qui ditari revera vult, oportet ut pauper sit, & agnoscat, confiteaturque paupertatem suam. Non est enim certior dite- scendi ratio, quàm omnium se egentem scire, fateri, omniaque à Deo emendicare. Sicuti nulla certior ad egestatem deveniendi, in illâque per- eundi methodus est, quàm ignorare, vel dissimu- lare vel erubescere, vel negare paupertatem ve- ram, jactare autem opulentiam falsam. Aque ista est

est infelicissima omnium in hominibus pauperi-
es: utpote, quàm non jam solum naturæ nihilum
gignit, sed etiam malitia atque stultitia superbix
inducit.

P R A X I S.

SCIO Domine docente te, & confiteor largiente gra-
tiâ tuâ, quoniam illi solùm, qui se cognoscunt
pauperes & confitentur Tibi paupertatem suam, di-
tantur à Te: qui autem se divites existimant, cùm
revera sint paupertate ipsâ pauperiores, à tuâ boni-
tatis, & misericordiæ divitiis, inveniuntur exclusi.
Confiteor ergo tibi Domine Deus meus paupertatem
meam, ut sit tibi gloria tua tota. Nihil aliud sum,
nisi universa Vanitas, umbra mortis, & abyssus
quedam tenebrosa, & terra inanis, & vacua, quæ
sine benedictione tuâ nihil germinat, nisi nuditatem,
confusionem, peccatum, & mortem. Si quid boni
unquam habui, à te habui, & tuum erat. Si
quando steti, per te steti: Si autem aliquando ceci-
di, per me cecidi: & sic semper in luto jacuissem, nisi
me tu erexisses, & postquam erexisti me, semper ce-
cidissem rursus, nisi tu me sustinuisses. Sic semper
Gratia tua, atque misericordia tua Domine, præ-
venit me: liberans me ab omnibus malis, præcidens
etiam ante me laqueos, tollens occasiones, & causas.
Quod nisi tu fecisses, ego omnia peccata mundi com-
missem. Tibi ergo laus, tibi gloria, tibi honor,
tibi gratiarum actio: mihi autem paupertas, &
miseria, & confusio faciei, in sæcula sæculorum,
Amen.

EXER-

DRUR
ICKI
: 4301
II
V